



Aslı Ilgın Kopuz
Zaman Zaman Güneşli

ROMAN



ASLI ILGIN KOPUZ
ZAMAN ZAMAN
GÜNEŞLİ

Can aędaş

Zaman Zaman Güneşli, Aslı İlgin Kopuz

© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Eylül 2023, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoęan

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdaę

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık

San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 28640

ISBN 978-975-07-6165-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

ASLI İLGİN KOPUZ
ZAMAN ZAMAN
GÜNEŞLİ

ROMAN

♥can

ASLI ILGIN KOPUZ, İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdikten sonra çeşitli gazetelerde dış haberler editörü olarak çalıştı. Kitap ve makale çevirileri yaptı. İlk romanı *Kış Salkımı* 2019'da Yitik Ülke Yayınları'ndan çıktı. Senarist olarak çalışıyor. İstanbul'da yaşıyor.

Mücadele eden kadınlara

Teyzem'e

Kedilerime

“Bir şey diliyorum, çılgınlığımı yatıştırmak
için küçük bir zaman...”

Vergilius, *Aeneis*

“Oysa zaman güneşli bir tarladır. Öyle olmalıydı.
Nereden bakarsan bak, her şeyi görebilirsin;
uzaktır biraz belki, işte hepsi o kadar ama.”

Selçuk Baran, “Rose Bonbon”

Bir

Dünyaya geleli on yıl olmamıştı. Bir sabah erkenden uyandın. Sessizce evden çıktın. Pedalları çevirdin. Ormana vardın. Taş evin gölgesini geçtin. İskelenin ucuna koştun. Sazlıklar durgundu. Ardın ormandı. Önünde güzelim göl. İskeleyle oturdun. Öylece suya baktın. Başka bir niyetin yoktu. Tam o sırada gördün onu. Aniden. Hikâyesini bilirdin. Bütün çocuklar bilirdi ama hiçbiri inanmazdı. İşte tam karşıdaydı. Yalnızca senin için. Sana özel. Zamanla rüyalarına karıştı. Sonunda unutulmuş bir rüyaya dönüştü.

*

Hayatını bir acının etrafında mı büyüteceksin?

Bu sürekli kendine sorduğun bir soru mu? Yoksa bir yerde mi okumuştun? Hatırlamıyorsun. Hatırlayamadığın birçok şey gibi. Yine de başlamak gerek. Çünkü zaman geçtikçe hikâyeler de kararıyor.

Hâlâ yaz kokuyordu. Ekimdi. Yerkürenin kadim gezgini, meşhur kalp avcısı sadağında oklarıyla hiçlikten çıktı geldi. Bir kıyıda buldu sizi. Nefis bir gülüş, yakıcı bir bakış. Hadi, dedi, olun. Fırlattı oklarını. Belki böylece başlardı aşkınız. Tabii bu bir masal olsaydı.

Ama doğum misaliydi. Çıglıklarla ve kanayarak. Bir sürü his peyda oldu. O hislerden biri baştan ayağa tereddüttü. Seni mahvetmek için haklı çıkacağı günü bekleyecekti.

Hatırlıyorsun o geceyi. Vapura binişini, süzülerek, başın dik, dünyalar senin, sanki tastamamsın. İki parçaydın halbuki. Bir cebinde tüyler, diğesinde taşlarla.

Vapurdan da önceydi. Anımsamadığın bir sokakta onunla yürüdüğünüz sırada ikiye bölündün sen. Gözlerini çıkarıp sana verdiğinde. Dünyaya böyle bakıyorum işte, dediğinde. Kısa süre için dünyayı onun gözleriyle görebildiğinde. O uçsuz bucaksız serbestliği ve cüreti, o hoyrat, duvarsız, nizamsız âlemi görüp korktuğunda. Geri verirken ona gözlerini içindeki sesleri bastırduğunda, itirazları susturduğunda, kendine meydan okuduğunda. Gülümsediğinde her şey yolundaymış gibi. Sana hiçbir şey olmaz sandığında.

Evlenelim mi diye sormuştu o gece, vapura binmeden hemen önce. Evlenelim dedin. Tek başına eve dönerken güvertede oturdun, gece göğüne baktın. Kesik bir kakhaha yükseldi göğsünden, biraz hıçkırığa biraz çıgılığa benzeyen, gayriihtiyari, senden hiç beklenmeyen. Nasıl mutluydun.

Öteki yanın uzaklaştı o zaman. Demir parmaklıklara yaslanıp karanlık suya baktı. Kakhaha kanatlanıp güverteyi şöyle bir dolaştı. Gece göğünde beyaz bir ele dönüştü. Bir çırpıda gönderdi dalgalara bütün kaygıları.

Yıllar önceydi bu. Bir yüzyılın ilk çeyreği bitmeden hakiki bir vedanın vakti geldi.

Hatırla.

Sona vardığında dilinden birkaç harf döküldü. Yan

yana durup bir isim oldular. Senin de peşine düştü aşk. Yakalandığında bir su birikintisine uzandın.

Çünkü ılık bir su birikintisinde başlayabilir yaşam ve yaşam ipliği kim bilir kimlerin elindedir.

Hatırla.

*

Onun gibilerin dünyası başkadır. Üzer seni. Böyle söylüyor annen. İstemiyor evlenmenizi. Sana söz geçiremeyince yorganı kafasına çekip çocuk gibi ağlıyor. Saçlarını okşuyorsun onun. Aşk bu, diyorsun, korkmasana anne. İniltiyi benzeyen bir ses çıkarıyor. İtiyor ellerini. Kendinden emin gülümsüyorsun. Öfkeleniyor sana. Reddediyor seni. Ama kovamıyor. Elinden hiçbir şey gelmiyor. Sağı solu kırıp dökemez. Hiç ona göre işler değil. Gülümsüyorsun.

*

Düğünden önce rengârenk perukların arasında geziyorsunuz. Teyzen şeker pembesi bir peruk takıyor. Güllüşleriniz ağzınızda eriyor hemen. Teyzenin doğal saç rengine en yakın olan sarı peruğu nihayet buluyorsunuz. Onun kemoterapi sonrası çıkan minik, kır saçlarını çok güzel buluyorsun oysa. Teyzense sevmiyor halini. Biricik yeğeninini düğününe oğlan çocuğu gibi gidemez.

Mevsim bahar ama temmuz sıcağı var. Kavaklardan lapa lapa kar yağıyor. Minibüste teyzenle yan yanasınız. Bir şeylere yetişebilme telaşıyla kasılıp kalmış yarım yüze bakıyorsun çaktırmadan. Peruğun altından yanağa doğru bir ter damlası, elli küsur yılı sırtlamış, ağır ağır süzülüyor.

Evin sokağına yürürken teyzen etrafta kimse var mı

diye bakıp hızlıca çıkarıyor peruğu. “Aman be, kafamda kedi oturuyor sanki!”

Sarı tüylü bir hayvanın ölüsünü andıran peruğu çantasına tıkıyor aceleyle. Kol kola girmiş kahkahalarla gülerken bir yandan altlarına kaçırmamak için bacak aralarını kısıran iki kız kardeşe bakıyorsun. Zamanın tüm canlılardan ve bütün evrenden apayrı olan hızına lanetler yağıdırıyorsun.

Annenin bakışları soluyor sonra.

Sen yoktun ki o gün yanımızda. Sen kaçarsın ölüm-den. Kendi küçük ülkenin acılarından vakit ayıramazsın başkalarına. Dedeni toprağa verdiğimiz günü hatırla. Daha duası okunurken odaya kapanıp tırnaklarını boyamıştın.

Bunları annen mi söylüyor yoksa sen mi? Yine de hak veriyorsun ona. Bazı anılara ancak sonradan ya fotoğraflarla ya da anlatılanlarla dahil olabiliyorsun. Haliyle iki kız kardeş eve girerken haddini bilerek kareden siliniyorsun.

*

Düğün biter bitmez gelinlikten kurtuluyorsun. Kot pantolonunu, tişörtünü, spor ayakkabılarını giyiyorsun hemen. Bu acelede sana ait olmayan bir şeyler var. Ama çok havalı. Gelinliğin beyaz yüzüne fermuar çekiliyor. Kılıfın içinde karanlık bir dolaba yollanıyor. Sonraları gelinliğe yangından kaçır gibi veda ettiğin için biraz pişman oluyorsun. Ama fazla tutunamıyor bu his. Savuruyorsun saçlarını. Adımların sarsıyor yeri. Neyi başardınsa başardın. Yeni evinizin eşliğinden girerken kucağına alıyor seni. Bak anne, belki o kadar da başka başka değildir diyorsun içinden. Senin saçların salkımsögüt. Onun başında çam dalları. O gece kitaptaki tohumlar ağacını

gördüğünüze inanmıştın, sabah çiy damlalarıyla uyandı-
ğınızda.

*

Sevgilin bir edip. Sana göre bir kâhin aynı zamanda. Olağanüstü sezgileri var. Aklındaki önceden tahmin edebiliyor. Nasıl sevilleceğini, nasıl daha çok seveceğini, nasıl sevineceğini, neyin sana iyi geleceğini, neyin seni gülümseteceğini, nelerden vazgeçemeyeceğini biliyor. Onun yanındayken hayatın başka bin bir rengi beliriyor. Hangi günlerin iyi geçeceğini önceden tahmin edebiliyor kâhin. Güzel bir gün yaşanacağı zaman sesine başka bir ışık vuruyor. Keyifle konuştuğunda ruhun düğümleri birer birer çözülüyor. Kelime yığınlarının içinden en iyi cümleleri kolayca çıkarabiliyor üstelik. Okuyanın kalbine doğacakları önceden hissedebiliyor. Bu yüzden de çoğu zaman yorgun kâhin. Gövdesinde galaksi büyüklüğünde bir kitap taşıyor. Daima eşikte, bir yanı hep mutsuz. Kâhinin mutlu zamanlarının peşinden koşuyorsun. Henüz yakalayabilmiş ama tadına doyamamışken yazı dönümleri gelip çatıyor. Bir kara delik yutuyor edip sevgilini. Doğal olarak seni her seferinde dışarıda bırakıyor. Dönüşlerini gözlüyorsun. Beklemekten nefret edersin oysa. Ama bu güzel bir bekleyiş. Saygı duyuyorsun yazı dönümlerine. Bir gün belki ben de diyecek oluyorsun. Sonra ateş basıyor yüzünü, ruhun ufalıyor. Eğri büğrü, çelimsiz cümlelerin yastık altlarında, giysi ceplerinde, kitap aralarında, çanta diplerinde yok olsunlar istiyorsun. Neyse ki günlerinden gecelerine ağırlı bir omurga, yorgun gözler, mecalsiz bir dimağ kalıyor sadece. Rüyalar yetişiyor ara sıra, hiç değilse.

*

Bir ses var. Geceleri ansızın uyandırıyor bazen. Gündüzleri sebepsiz durgunlaşıyorsun sık sık. En iyi, en dinç halin günün ortasında bir yerlere denk geliyor, bu da bir tek sana yaramıyor. Kimi zaman geçen günlere takılıyor bir şeylerin, saçların, tırnakların ve bazen derin. Çoğu zaman geçilen günlerde kalıyor ufak tefek bir şeylerin. Tam yetişecekken her şeyin çoktan uzaklaştığını fark edip yeniden koşmaya başlıyorsun. Günü nefes nefese yakaladığında herkes yarına geçmiş oluyor.

Bir ses var. Önceki hayatların tortusu mu? Kâhin inanmaz öyle şeylere. Ruhun gezinmesine falan. Keşke olsa ama yok der. Tanrıya inancı da biraz böyledir. Sesten bahsediyorsun kâhine. Sıkılıyor. Bir ilham perin varsa ne güzel ama o sana ait, ben onu duyamam, sen uğraşacaksın onunla, diyor. Haklı. Bir şeyler anlatabildiğini zannedip sürekli anlaşılmaz, mırıl mırıl sesler çıkarıyorsun muhtemelen. Bir köşede sessizce, sabırla biriktirip vakti geldiğinde ortaya çıkabilme maharetin olmalı oysa. Yazmak bunu ister. Bir başınalığı göze almanı bekler. Haklısın sevgilim, diyorsun. Belki misk otuyla kovabilirsin sesi. Okumuştun ya bir kitapta. Yoksa hayaletler için miydi o? Kovmayı sahiden istiyor musun? Nihayet ikna olmasan da pes ediyorsun. Bu olsa olsa bir mevsimin daha geçip gidişi, olsa olsa yalnızlık. Kaldı ki bilen bilir, sessizlik sinsî bir güdültücüdür.

*

Sabahları erkenden uyanıyorsunuz. Sen floresan lambalarının ruh emici ışıkları altında ertesi gün hemen unutulacak ya da hiç okunmadan bir şeylerin altına serilecek haberleri tercüme etmek üzere evden çıkarken o masasının başına geçiyor. Vakit geldiğinde seni kapıya

kadar geçiriyor. Bu sabah ritüelini hiç sevmediğini söyleyemiyorsun. O kapıda dikilirken saçma sapan el sallayarak merdivenlere yöneliyorsun. Birbirinize bakışlarınızdan tiksiniyorsun. O sanki evde kaldığı için mahcup ve sen sanki o üzülmesin diye güçlü görünmeye çalışan bir sefil. O an dünyanın en sıcak, en huzurlu, en güneşli evini ardında bırakmış oluyorsun. Ağlama isteğini bastırıyorsun. Miden kasılıyor. Kapı ardından kapanıyor. Akşam yeniden açılıncaya dek, evine dönebilmek için hayatta kalmak zorundasın. Dışarı adımını attığın an kaybetmeye başlıyorsun. Tam olarak neyi kaybettiğin belli değil. Her şeyden biraz. Açılan ve kapanan kapılar arasında koca koca günlerin ölüyor.

*

Çalışıyorsunuz. Kazanamıyorsunuz. Akşamları salonda buluşuyorsunuz. Karşılıklı oturuyor, karşılıklı yiyor, karşılıklı içiyorsunuz. Kâhin bir sürü yere çağırıyor ama hepsini geri çeviriyor. Evden çıkmayı, insan görmeyi sevmiyor. Sen istersen çıkabilirsin. İsteddiğini yapabilirsin. Gezip tozabilirsin. Böyle söylüyor kâhin. Tabii ki çıkıp gezebilirim istersem diyorsun. Ama ben seninle... Sözünü bitirmeden dalganın büküle büyüye gelişini duyuyorsun. Bir karanlık yükselecek oluyor kâhinin başının arkasından. Susuyorsun hemen. Güneşli bir günü ziyan mı edeceksin! Neyse ki kadehler var önünüzde. Kadeh kadeh zaman. Her yudumda ağızdan çıkan köşeli sözler yuvarlanıyor. Yeni kitaplar yazılıyor, yeni işler yapılıyor, paralar kazanılıyor, şehirlerin en güzeli yeniden keşfediliyor, ülkenin dışına çıkılıyor, hatta ülkeye veda ediliyor, arkadaşlarla daha çok görüşülüyor, uzun uzun sofralar kuruluyor, seviliyor, çok seviliyor, aile bile olunuyor... Neyse ki kadehler var önünüzde. Vaktin adımları uzuyor

sonra. *Önce göklere çıkararak dalga* kâhini karanlıklara, seni uykunun kıyısına vuruyor.

*

Bir yerden sonra sadece rüyalara güveniyorsun. Onları da hep işine geldiği gibi anlıyorsun. Sorularının tekini bile çözemediğin bir sınavda kıvrandığını görsen sınav salonunun duvarları yeşildi diye rüyayı hayra yorumluyorsun. Bir noktaya yeterince uzun bakarsan orada bir kapı açılacağına, o kapıdan başka ve mutlaka daha güzel bir diyara geçiş yapabileceğine samimiyetle inanıyorsun. Umuda çabucak veda etmeyi göze alamadığından piyango biletlerini ancak bir yıl dolmak üzereyken kontrol ediyorsun. Kalbin bazen bir suratı dağıtmak isteğiyle yanıp tutuşuyor. Ama sırf o kapıdan geçiş hakkını kaybedersen diye küfür bile etmiyorsun. Aynada bir eksik göreceksin olsan tövbeyle şükrediyorsun hemen. Her zaman aç olmana rağmen lokmanın fazlasını, süsün âlâsını, sevginin karşılığını istemeye utanıyorsun. Günahkâr da sensin korkudan sevaba sığınan da, koruyan, kollayan ve bağışlayan da.

*

Hayal olmaktan çıkanın güzelliği çabucak uçup gidiyor. Başka olan, sende olmayan, sana ait olmayan ne varsa hep daha mı güzel? Uzağındakilere hasret çekiyorsun, yakınındakileri uzaklarda düşünüyorsun. Bütün bunların üzerine bir de yalnızlıktan korktuğun için sağlam bir küfrü hak ediyorsun. Ama kim kıyabilir ki sana? Böyle bir şeyi aklına dahi getirmiyorsun. Neyse ki, diyorsun. Sık sık kara kediler geçerdi önümüzden, neyse ki biz her defasında saçımızı çekmeyi ihmal etmedik. Uğursuzluğa karşı üç kere. Kendi hayatının kara kedisi. O kara saçları-

nı hep uzun tuttun da neye yaradı? Kedinin siyahıyla ihtimalin muhtevasına önyargılı olduğun için gizlice pişmanlık duyuyorsun şimdi. Olsun. Hiçbir şey için geç olmadığına dair bir masal anlat kendine, hadi. Nasıl olsa daha ilk cümlesinde o masala şıp diye inanırsın.

*

Sırtın ürperiyor. Odanın penceresi kapalı. Önünde *Gece Savaşları*. 16. yüzyılda bir kadın kaçıyor. İsmi Donna. Onu yakalayanlar neden kaçtığını soruyorlar. Korktuğunu söylüyor. Neden korktuğunu soruyorlar. Korkmaktan korktuğunu söylüyor. Bu eski bir günün hatırası. O gün içinde korku yoktu. Gelecek günlerden bihaberdin. Şimdiyse bütün günler sırasız apansız seriliyor önüne. Korkmaktan korkuyorsun.

*

Bir trendesin. Rüzgârın savurduğu perde, tozlu bir öpücükle uyandırıyor seni. Karşında bir adam oturuyor, geçip giden manzarayı izliyor, yüzündeki belli belirsiz hareketler zihnindeki akışı ele veriyor. Yıllarca o kıpırtılara bakıp düşünceleri okuyabilmeyi umdun. Bir yüzün önünde uçuştun durdun. Ama şimdi neredeyse tanıyamayacaksın adamı. Dönüp trenin camına yansıyan kendi gözlerine bakıyorsun hemen. Orada saklanmış anımsatıcılar iyisiyle kötüsüyle parlıyorlar. Hatırlayabiliyorsun böylece sevgilini. Baktığını fark edince gülümsüyor kâhin. Yanındaki kitaba uzanıyor. Okumaya dalıyor. Sense gülümseyerek bakmaya devam ediyorsun. Gülümseme yüzüne yayılıyor. Kaskatı, geniş geniş gülümseyen bir yüz. Uçsuz bucaksız halılara benziyor gülümsemeler. Altlarında bir sürü pislik saklı.



Toz duman çökünce hayat yeniden dönmeye başlıyor orta yerde. Tüm yaralara aynı ilgiyi göstermeye çalışarak, çırpınarak, aceleyle. Bazen acıları dindirmeyi başarabiliyor. Ama arada sırada ne yönden estiği belli olmayan rüzgâr, tüm yaraların yeniden açılabilceğini hatırlatarak türlü sanrıya neden oluyor, huzur bırakmıyor. Paranoya rüzgârı bol bir mevsim.

Ashı Ilgın Kopuz, genellikle bulutlu, zaman zaman güneşli hayatlarımıza kendi açtığı pencereden cesur bir gözle bakıyor. Şehrin insanının gürültücü ama özünde sakil, pespaye yaşamını bu kısa ama üzerinde uzun uzun konuşulması gereken romanla otopsi masasına yatırıyor.

İçeride, yeni zamanların yalnızlığı üzerine çok da duymak istemediğimiz gerçekler var.

#ilişki #evlilik #yalnızlık #senaryo #çatışma #çocukluk

